

Астолфе, които търчите на бой, и които ся подлагате секой день да изгубите главѣтъ, рѣцѣтъ и нозѣтъ си, а туй само и само за єдинѣхъ пустѣхъ славѣхъ, не сте ли луди? — Не, отговори Астолфъ: єдинѣхъ человекъ отъ моя чинѣхъ єе длѣженъ да ходи на бой, и умѣтъ ми казва, че трѣбва да жьртвувамъ живота си за отечество и царя си. — Право имате, му рѣче пѣтеводительъ му; но като жьртвувате живота си, вый никога не сте мыслили нито на принца си, нито на отечеството си, и єто лудостѣта ви: вый не мыслите, освєнъ да вы славѣтъ хората, та да придобѣете нѣкой чинѣхъ, и да земете първенството надъ другарытъ си, и єто ви бозумството. Повѣрвайте мя, испійте стѣклото си до капкѣхъ. — Пълно право си има за да послушамъ свѣѣта ви,“ рѣче Астолфъ. И веднѣга като отвори стѣклото си, изгълта сичко, що бѣше вѣтрѣхъ, и ся много засрами когато хвана да испытва съ ума си сичкытъ лударіи, които бѣше сторилъ. Той намѣри най-сетнѣхъ стѣклото на Роланда, и като благодари на пѣтеводителя си, върна ся на земѣтъхъ.

Много бѣше мѣчно да ся убѣди Роландъ, та да испіє ума си; но най-сетнѣхъ ся постигна цѣльта.

Като токо го испи, той поразглѣда на секѣхъ странѣхъ, и смаянъ, като ся видѣхъ свѣѣмъ голъ, попыта кой го єе довелъ въ туй положеніє. Казахъ му, че єе жалбата, която го бѣше завладѣла по причина за изгубванієто на Ангелика. „Ангелика! каза Роландъ зачуденъ; тази ли подлизица, която прѣльстяваше сичкытъ человекы, която ся занимаваше само съ хубостѣтъхъ си, която обичаше само похвалытъхъ, която приимаше даровѣтъхъ, що ѱ давахъ хората и която като ся бѣше заборавила че єе принцеза, ся ожени за єдинѣхъ момѣхъ — нехрани майка — само и само защото